

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 12 – GODINA 2024.

Darian Duka, 7.1b

Što je za mene sreća?

Što je sreća? Na to pitanje nema točnog odgovora. Svaka osoba ima svoju sreću i svatko je zamišlja drugačije.

Za većinu ljudi sreću predstavljaju: obitelj, prijatelji, neko posebno mjesto pa čak i novac i materijalne stvari. Sreća može biti i knjiga, neki dan u godini, dobra ocjena ili neka osoba.

Za mene sreću predstavljaju: prijatelji, glazba i igra. Prijatelji zato što me podupiru. Glazba

zato što me inspirira. Igru volim zato što je bitna – da nema igre, svi bi ljudi bili nesretni pa čak i ovi koji su trenutačno najsretniji. Uzevši u obzir da sam dijete, veseli me i dobra ocjena i kockica čokolade.

Tebi je možda sreća žuta, meni zelena, a njemu plava. Sve ovo dokazuje da sreća, kao i ljudi, dolazi u svim oblicima i veličinama.

Marin Perković, 6.c

Ema Majić, 8.b

Tata i kravata

Prije par godina mamin rođak Luka se ženija. Dva dana prije nas je mama okupila da joj kažemo šta ćemo nositi na vjenčanju i odjednom je tati pala na pamet jedna stara kravata koju je dobija od dide na svom vjenčanju. Na dan vjenčanja tata je iskopa prašnjavu kutiju u kojoj je bila kravata. Ponosan ju je stavija i otišli smo u salu. Sve je išlo super, igrali smo se s rođacima. Sve su djevojčice plesale, a mame i tate su gledali i snimali pa tako i moj. Zauzimalo se sve više i više plesnog podija, a moj tata se izmica i izmica i napravija je još jedan korak unazad i pljus! Tata i njegova posebna kravata bili su kompletno mokri. Nama daci je to bilo smišno, ali tata se malo naidija jer je kravata bila zgužvana i škicama od klora. Nakon par dana zazvonilo je zvono na vratima, a bila je to tatina kravata koja se vratila s puta po svim mogućim praonicama u gradu.

Bruna Kružić, 6.b

Moja sestra Marijeta

Moje najdraže žensko biće je moja sestra Marijeta. Marijeta ima 4 godine, zlatnu kosu i lijepe plave oči, kao iz bajke. Sestra mi je šašava, smiješna, vesela, draga... Vrlo je društvena i voli ići u vrtić. Najviše voli jednoroge i roza boju. Volim je najviše na svijetu i ne bih je mijenjao ni za što.

Luka Kuzmanić, 3.a

Prespavanac

Stric i strina došli su nam u goste. Strina je donijela lonac pun sarma, mama je napravila pomfrit, a stric i tata ispekli su ćevape.

Gabriela Mirić, 8.c

Tonka Benić, 7.a

Uživali smo u hrani i stričevim šalama. Oni su pili vino, a ja sok. Bio sam jako sretan toga dana. Poklonili su mi slušalice i autić na daljinsko upravljanje.

Kad je došlo vrijeme rastanka, ja sam se rastužio pa su me pozvali kod sebe na prespavanac. Spremio sam pidžamu i četkicu za zube. Po dolasku sam odmah otišao u krevet. Kad su oni zaspali, ja sam ustao i otišao u kuhinju nešto pojesti. Dok sam jeo, od umora sam zaspao na stolici. Kad su se probudili iza podne, pronašli su me u kuhinji. Nisu me htjeli buditi pa sam tako spavao za stolom sve

do 14.30. Kad sam napokon otvorio oči, vidio sam ih ispred sebe kako ručaju. Ja sam se samo priključio i jeo. Pitali su me kako sam spavao, a ja sam odgovorio: „Za stolom“. Oni su se tome jako smijali pa sam se i ja nasmijao, premda mi je to bilo čudno.

Nakon ručka sam se obukao i oprao zube pa su me odveli kući. Mama me zagrlila i odvela da se odmorim. Roditelji su me grlili kao da me nisu vidjeli sto godina.

Mikula Rakić, 5.b

Josip Desnica, 4.a

Lucija Šetka, 7.b

Cvita Mimica, 7.a

Puž Pavo

Puž Pavo pozdravi pužicu Pili. Puno poljubaca pošalje pa produži. Poslijepodne pođe po pužicu. Prođe pokraj pauka Pere, prodavača perunika. Preda peruniku pužici Pili. Pili poljubi puža Pavu. Pavo porumeni.

Kristina Šikić, 3.a

Školske kazne

Vrimenom su se kazne minjale. U doba naših pranona ako si ometa nastavu, otiša bi u kantun klečat na rižu il kukuruz. Kolike bi rupe dobia na kolinima, misecima bi se oporavljala kolina da ti ne bi palo na pamet da opet čakulaš.

Onda smo napredovali, ne bi više klečali na riži i kukuruzu, već bi sad lipo šibon po dlanu i vozi, to je malo, ali ne i puno manje bolno od prethodno spomenutog kukuruza. Šibe su bile od pruća, a pekle su ka vrući kumpir. To je vrijeme naših nona i dida, ali i roditelja.

E, a sad smo došli do nas, ovih novih digitalnih generacija di profešura sa šibon ne

možemo ni zamislit. Danas ako čakulaš i ometaš, dobiješ bilješku ili asa šta dicit uopće mogu reć i ne smeta toliko. Da dicit danas dobije šibon po dlanu ili da ode u kantun, ne bi ni zamislia ponovit isto. Ne kažen ja da šibu triba vratit u skulu. Naprotiv, govorin da je dobro ča su je makli i da se dicit više ne triba tuć. Triba se smislit nova kazna koja nije ni as ni šiba, a koja? Nisan van ja taj koji to smišlja, to ćete morat pitat pulitičare.

Luka Kraljević, 6.a

Dominik Ljubičić, 8.c

Sara Mozara, 8.c

Petra Zupan, 1.c

Tea Mijalić, 7.a

Mia Grgurević, 6.b

Klara Smiljanić, 3.c

Školovanje muoga nuonota

Bilo je to pri puno godin kad je muoj nuono hodi u skulu na otoku Broču u Pučišćima, to je bilo pri 70 godin.

Ni tad bilo ko i danas niti lipe robe, niti li-pih buorši. Bili su siromašni. Robu nisu kupovali, bili bi sritni kad bi dobili robu od starijih od sebe. Nosili su postole pijet brojevi veće će bi dobili od svojega starijega brata. U krotke gaće, košuju i visoke kalcete skruoz do goć su hodili u skulu i zimi i liti. Ni bilo muode ko danas.

Puno bi hi bilo u razredu, priko trideset. Svako jutro je moro muoj nono u skulu no-sit dvi bije za ložiz ogonj da bi in bilo teplo. I

tako je svaki učenik nosi po dvi bije svako ju-tro. Libre nisu kupovali, nego bi hi nasljedili od starijih od sebe. Imali bi po jednu bilježnicu i jedon lapiš, a umisto gumice koristili su pupu od kruha. Naliv pero i tintu su koristili za pisat. Da ne bi izmrčili sve će napišedu tinton, kori-stili su spugačicu. Učili bi brojat na zrna od fa-žoli. Nisu učili engleski ko će mi učimo danas, nego su učili francuski. A vjeronauk ni nika-ko smi bit u skuli jer je u vrime druga Tita bi komunizam. Dobivali su marijendu u skuli be-splatno, ali ne raznoliko, nego svaki don isto, to je bi komod sira na kruh i jedon potiće mlika.

Bilo je puno strogo u skuli i kad bi ništor napravi, onda bi odma dobi šibu po rukami-ma. A tek će su bili strogi učitelji. Tieško je bilo pruoć razred, po su padoli godinu, po dvi godine su stoli u isten razredu.

Roditelje ni bilo puno briga očedu završit skulu ili ne jer obrazovanje ni bilo obavezno. Roditeljima je čak bilo boje da se ispišedu iz skule jer nin je tribala pomoć u gori za sodit masline i čuvat uovce. Kako je bilo siromaštvo u tien vrimenu, roditeljima je bilo bitnije da su vridni i da in pomožedu, nego da se školujedu.

Evo iz svega vega moglo bi se zaključit da in je bilo puno puno teže nego će je nami sada.

Bilo je puno strože i odgoj i obrazovanje. Čini mi se da je danas nami puno lakše nego će njima bilo.

Ali bez obzira na sve to, nuono mi je reko da su bili sritni i zadovoljni. Nisu imali ni igrice ni kompjutere, ali su se igrali vonka, penjali se po stablima, izmišljali razne igre i družili se, smijali i veselili puno više nego dica danas.

Luka Proso, 5.c

Klarissa Chloe Plejić, 6.c

Napast zvana sestra

Svako jutro kad otvorim oči,
moja sestra mi već u sobu kroči.

Govori ona meni da je gladna,
misleći u sebi da je nitko ne voli i da je jadna.

Dignem se iz kreveta u stanju polusna,
te imam osjećaj da će mi učiniti ovaj dan dno-dna.

Pitam je što će jesti,
a ona reče: „Neman pojma“, i počne mi živce plesti.

Upitam je hoće li pahuljice jesti, te ona kaže da bi nešto drugo.
Pomislim u sebi da neću bit smiren još dugo.

Zatim je uzela čašu punu vode te joj padne na pod,
kada sam je pogledao, nije znala tko je, što je i koji je rod.

Otrči brzo u sobu i zaključa vrata,
znao sam da će između nje i mene biti rata.

Preskočim preko razbijenog stakla i pogledam u sat,
primijetim da brzo moram u školu, ali se sjetim da nisam napisao domaći rad.

Uzmem brže-bolje bilježnicu i olovku te počnem pisati.
Nakon ovog jutra sam mislio da ću se u psihijatra upisati.

Kada se samo sjetim da sve ovo ide u krug,
nekada pomislim da ja postajem lud.

Matea Kujundžić-Lujan, 3.a

Sunčica Jeličić, 1.a

Marija Šantić, 4.c

Ema Tolić, 4.c

Marin Bakotić, 7.a

Moj djed

Moj djed zove se Miro. Od milja ga zovem Mirko. Zapravo, svi ga zovemo Mirko.

Visokog je rasta i uspravnog stasa. Jako je zgodan za svojih šezdeset sedam godina. Ima nasmijano lice i oko njega sijedu kosu koja stoji čvrsto kao jež. Njegove oči su krupne i smeđe boje poput kestena. Zrače toplinom i dobrotom. Njegov je nos pravilan i ispod njega nalaze se brkovi. Jako je spretan, marljiv, društvo-ljubiv. Puno hoda jer je on poštar kao poštar

Kolbaba iz moje lektire. Moj djed i ja se volimo igrati. Naša omiljena igra je šah. Volimo šetati i smijati se. Na selu sadimo cvijeće, voće i povrće. Svemu me naučio. Najvažnije što me je naučio je da budem pristojan i dobar baš poput njega. Volim svog djeda jer je uvijek uz mene i mogu računati na njega.

Marijan Putnik, 2.a

Obitelj je moja najveća sreća

Za mene je sreća prijateljstvo, ljubav, igra, zdravlje..., no za mene je ipak najveća sreća obitelj. Svoju sreću većinom dijelim s obitelji, to me čini još sretnijom.

Naravno, dijelim sreću i s prijateljima, ali s obitelji više. S prijateljima dijelim sreću kada god mogu, ali ne mogu baš uvijek. Kada

prijatelji meni daruju sreću, darujem je i ja njima.

Kada darujem sreću, osjećam se predivno. Nadam se da tako i drugi razmišljaju. Savjetujem svima da uvijek dijele sreću s kim god mogu.

Marijeta Cipci, 3.b

Lena Živković, 6.c

Dalija Polić, 4.b

Najdraža osoba

Moja najdraža osoba je moja mama. Ona je visoka i mršava. Ima plavu kosu i plave oči. U ušima nosi naušnice. Ima 36 godina. Mama kuha, čisti, pere i brine za nas. Najviše se volim grliti, družiti i igrati društvene igre s mamom.

Ante Buljubašić, 3.a

Mia Lara Bešlić, 7.c

Jesen

šećem jesenskom stazom
dok lišće pada sa stabla
s obitelji idem baki
brati jesensko grožđe zdravo
vjeverice skupljaju kestene
dok iz oblaka kiša pada

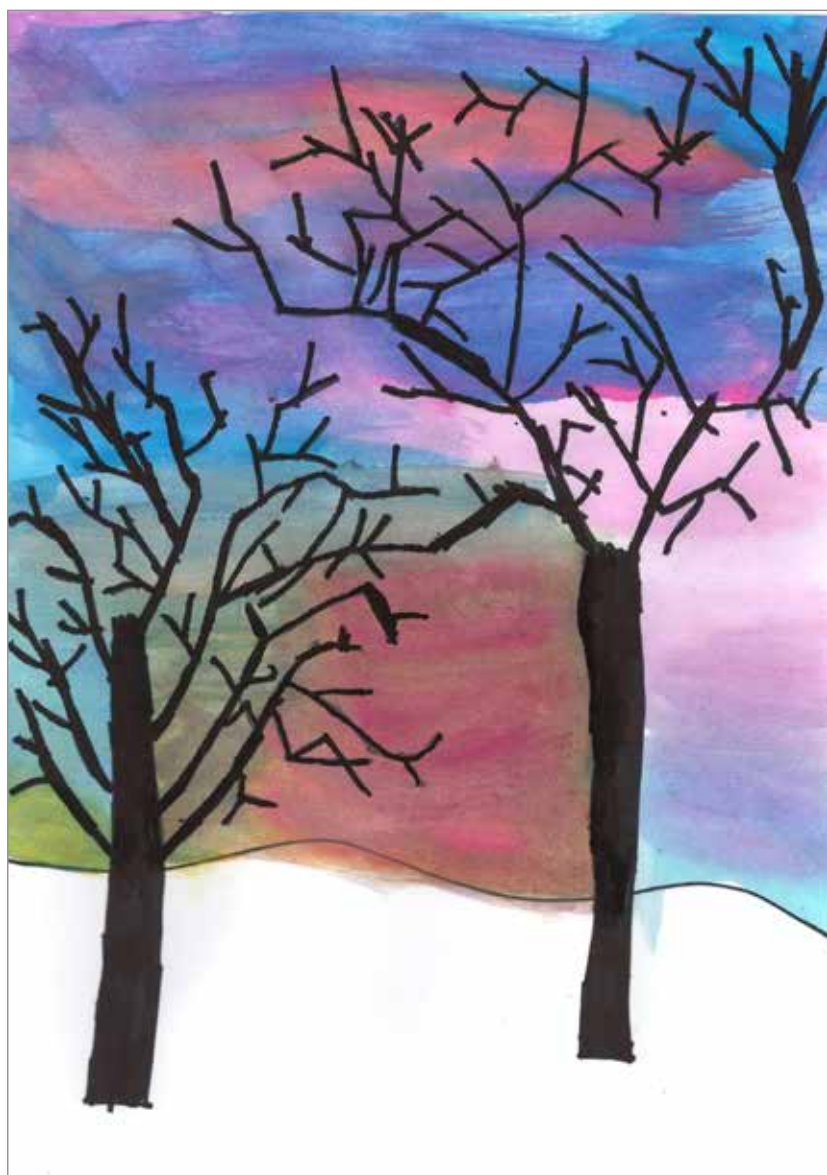
Ema Pervan, 4.c

Lucija Mušterić, 6.b

Ella Bubalo, 3.c

Marin Šubašić, 2.a

Vjetar Pero

Ja sam vjetar Pero i jako sam topao vjetar. Upravo sam stigao u Hrvatsku, u Split. Splićani su me jako dobro dočekali. U Splitu sam bio mnogo puta, ali toliko je lijep da se uvijek vratim.

Gospodar sam ljeta, ali nisam loš prema drugim ljetnim vjetrovima. Drugi vjetrovi me vole, a jesen mi uvijek dopusti da ostanem malo duže u Splitu.

Ma zapravo me sva godišnja doba vole. Mislim da bih ove godine mogao malo „uletjeti“ zimi.

Filip Lalić, 3.b

Tia Drašković, 7.a

Iva Čubrić, 7.a

Studeni

Ja sam studeni. Stigao sam poslije brata listopada. Ja sam mjesec koji nosi pravu studen vani. Reći ću vjetru da zafijuče oko svake kuće, da kišobrane nosi i da ne da mira kosi. Kapima kiše reći ću da sva stakla briše. Djeca konačno kupuju gumene čizmice i skaču u vodene lokvice. Zato mislim da me djeca vole.

Andrej Radeljić, 2.a

Ja sam jesen

Ja sam jako kišovita i višebojna jesen. Otišla sam u šumu posjetiti šumske stanovnike. Ispratila sam sunčano ljeto. Sa sobom sam donijela jaki vjetar, kišu, lišće i oblake. Kada sam došla u šumu, vidjela sam djecu i obitelji kako beru gljive i raduju se pikniku. Pozdravili su

me smiješkom i mahnuli mi rukom, a najviše su mi se radovale biljke koje su se osušile ljeti, a jesen im je donijela puno kiše.

Tara Jović-Kekez, 3.c

Oblak zlaćane sreće

Ja, zlačani oblak, donosim zlato, sreću i mir. Uvijek sam veseo i pun mira i života. No jedna me stvar muči u mom oblačnom srcu – tko je moja obitelj?! Kroz cijeli svoj dugi život mislim o ljudskim životima, a opet, na kraju ne o svojem. Volim život, sreću. Iako nemam obitelj, imam svoje pozlaćene prijatelje. Upoznali smo se u raju oblaka. Zajedno smo počeli pomagati

siromašnima i onim potrebitima. Živimo 2100 godina i iste smo dobi. Volimo se i ljudima donosimo vječnu sreću. Biljke nas jako vole i poštuju, također i životinje. Sada svi žive u potpunom miru.

Marieta Barač, 3.c

Kristina Šikić, 3.a

Franko Lisica, 4.a

Ana Šerbo, 3.b

Tišina

Mau mijau
Ne čujem
U modrom jutru
Dok planove kujem

Tišina kao prašina
Pala mi je na dlan
Žutog klupka vune
Nema više

Tišina govori sve tiše
Nema ga više
Mau mijau
Sve tiše

Grlim prazninu
Sve tiše
Mau mijau
Nema ga više

Gabriela Radnić, 5.c

Moj snješko

Moj snješko zove se Bibi. Napravile su ga marljive dječje ruke. Stanuje pokraj nekog ogoljelog listopadnog stabla. Raduju ga zimski blagdani. Plaši se ljetnih dana i žarkih sunčevih zraaka. Poručuje zimi da iz svoje košare pusti što više lepršavih pahuljica.

Maja Blažević, 2.a

Pismo svetoj Luci

Draga sveta Luce,
želim da svima naraste pšenica i bude zelena. Volio bih da mi doneseš neki poklončić. Posijaj ću pšenicu koju ću čuvati. Daj svim ljudima ljubav, mir, tišinu i sreću. Volio bih biti milostiv poput tebe.

Puno ti pozdrava šalje tvoj Mladen.

Mladen Miše, 2.a

Edita Perišić, 1.b

Liliana Saratlija, 4.a

Prosinac

Prosinac je okićeni bor.
Prosinac su šarene kuglice.
Prosinac je Lucijina pšenica.
Prosinac su ukusne fritule.
Prosinac je i hladni vjetar.
Prosinac je veselje u ljudima
I dobrota u srcima.

Ana Tolo, 2.a

Prosinac je hladna zima,
Svako dijete kaput ima.
Prosinac je i Djed Božićnjak
Koji saonice ima
I donosi poklone svima.
Prosinac ima darova punu vreću
I donosi svima sreću.
Prosinac su i pahulje bijele
I saonice što djecu vesele.

Marko Kardum, 2.a

Prosinac su prve pahuljice
I na prozoru crvene čizmice.
Prosinac su na boru kuglice
I šarene svijetleće lampice.
Prosinac je jako hladan,
Mali vrapčić je gladan.
Prosinac su topli kolačići
I hladni dječji obrašćići.

Maja Blažević, 2.a

Zimska sličica

Pada snijeg,
Bijeli se brijeg.
Sunca nema
Za proljeće se sprema.
Na brijegu snjegović stoji
I pahulje broji.

Lana Radić, 2.a

Lana Radić, 2.a

Moja baka

Moja baka zove se Jagoda i
ima šezdeset i sedam godina.

Niska je i vitka. Oči su joj kao
otopljeni čokolada, a kosa joj
je poput crne svile. Ruke su joj
tople poput vatre, a njene noge
jake i umorne. Voli odijevati
crnu odjeću.

Ona je vesela i uvijek je
tu za mene. Volim je najviše
na svijetu jer je njen osmijeh
ljepši od svakog zalaska sunca.

Filip Lalić, 3.b

Marta Mršić, 1.a

Stella Džinkić, 3.a

Nika Bebić, 2.b

Borna na skijanju

Borna je za rođendan dobio nove sjajne skije.

Cijelu noć je sanjao kako juri niz planinu. Ujutro se rastužio. Pogledao je kroz prozor, a snijega nije nigdje bilo. Na nebu je samo sjalo sunce. Roditelji su ga pitali što ga je rastužilo. On im je odgovorio da se želi skijati, a snijega nema nigdje. Roditeljima je Borne bilo žao pa su ga odlučili razveseliti za zimske blagdane. Povelili su ga na skijanje. S njim je pošao i njegov najbolji prijatelj. Tamo su se lijepo zabavljali i

uživali u zimskim radostima. Upoznali su nove prijatelje. Isprobavali su tople napitke. Borna je čak dobio i novo skijaško odijelo koje je svima ponosno pokazivao. Osvojio je čak i prvo mjesto na natjecanju.

Sretan i zadovoljan vratio se kući i prijateljima duuuugo pričao o svom skijaškom uspjehu.

Maja Blažević, 2.a

Dora Božanić, 6.b

Ja sam vjetar

Zovem se Petra. Već znate da sam vjetar jer se s mojim imenom rimuje „četiri vjetra“. Stigla sam iz grada Vjetrograda.

Gospodarim nad cijelim kraljevstvom vjetrova. Stanovnici Vjetrograda me vole jer im ispunjavam sve moguće želje. Ionako sam ja kraljica grada pa mogu raditi što god želim. Posebna sam jer stalno putujem, a to druge kraljice prije mene nisu radile. Kada otputujem, moju djecu čuva kralj (moj muž).

Sretna sam jer me kraljevstvo voli. Jako sam sretna kraljica! Mogla bih biti još bolja!

Petra Božanić, 3.b

Nikola Matijaš, 7.a

Anja Topić, 6.b

Luči Jurko, 3.a

Pismo ružnom pačetu

Drago pače,
pišem ti ovo pismo kako bi ti bilo lakše u tvom malom životu.

Nemoj se obazirati na druge ljude i životinje kada ti se rugaju i guraju te, nego samo budi sretan i širi dobrotu posvuda. Budi ponosan što si baš takav, ponizan i dobar. Ako vidiš drugo pače kako ga svi guraju, smetaju mu kao i tebi, obrani ga. Nije važno kako izgledaš, već kakav si u srcu.

Slušaj svoje srce i idi pravim putem.

Pozdravlja te Rita.

Rita Jović, 2.a

Moja baka

Moja baka zove se Mirjana. Ima 80 godina i srednje je visine. Jako lijepo piše. Volim čitati njezine stare recepte. Često zajedno kuhamo i uživamo u tome. Moja baka pravi najbolje kolače i torte. Jako je volim i voljela bih kuhati kao ona kad odrastem.

Stella Džinkić, 3.a

Maškare

Volim maškare jako,
drugi lik je svatko.
Svatko oblači kostim svoj,
a ove godine najljepši je bio moj.
Bio sam astronaut mali,
izgledao sam skoro kao pravi.
Maškare nam veselje daju,
to već svi znaju.

Leon Krstinić Čecura, 5.a

Maja Blažević, 2.a

Ema Majić, 8.b

Stidljiva priča

Htio sam je napisati, ali ona se stidjela pa je popila svu tintu i nestala.

Rastavio sam cijelo računalo i nisam je našao. Tražio sam je cijeli tjedan, virio sam u ormare, u pećnicu, u hladnjak... Bio sam tužan. U ponedjeljak bi učiteljica trebala pregledati domaći rad, a meni se nije htio napisati. Dok sam spremao školsku torbu, čuo sam jecaje. Bila je to moja priča! Bio sam sretan što sam je našao. Ispričala mi se za svoje ponašanje, a ja sam joj oprostio.

Brzo sam je ubacio u pisanku i pojurio u školu. Iz domaćeg rada dobio sam veliku peticu, a stidljivu priču nosim sa sobom, za svaki slučaj.

Franko Lisica, 4.a

Odgojne metode

Dida mi je priča da su prije znali svi sve, o svakome. To nije bija problem saznat. Svi su se derali i vikali uz otvorene škuře. Ako bi neko tija nešto sakrit, susidi bi to odma ositili pa bi se približili ponistri i dobro načulili uši.

„Točno se sićan dana“, reka bi moj ćaća, „kad san odma ujutro dobija za uvo i plesku od babe. Baba se prižentala uz ponistru slušat svađu između suside Anke i ćere joj Luce.“

Luce se ima bit svidala mome ćaći pa nije tija da baba sluša ča joj mater pribotunava: di je sinoć bila i ča je kasno došla i s kim se skita po cile noći. E, pa da moja baba to ne čuje, on se pravija da je pa priko metle u kužini i po suda srušija, a baba je usprenila i odma počela vikat na njega. Tu buku je čula susida Anka, odma se okrenila prema našoj ponistri pa stala mavat rukama i vikat na babu sve šta je naminila svojoj Luci. Zato je ćaća dobija plesku, al je bija sritan ča je spasija Lucu.

Sad mu ja kažen: „A biće ti se svidala Luce, vridilo je zato plesku dobit?“

A on će meni: „Biži, mala, da ne primijenim na tebi stare odgojne metode!“

Dalija Polić, 4.b

Tata

Osoba koju jako volim moj je tata. Zove se Tonko. Ima pedeset godina, a rođendan mu je 23. kolovoza. I on je bio učenik Osnovne škole Manuš. Završio je školu za automehaničara, no umjesto auta popravlja brodove.

Tata je visok. Ima kratku smeđu kosu i poput oraha smeđe oči. Uvijek nosi Adidas tenisice i odjeću iz Croppa i Housea. Dok je mama na treningu, volimo zajedno pogledati film. Najčešće su to Star Wars i Harry Potter. Za vrijeme večere gledamo Potjeru. Tata me naučio crtati usporedne i okomite pravce puno prije nego smo to učili u školi. On obožava emisije o autima i motorima, a ja Spužva Boba

Skockanog. Ujutro mi uvijek prebaci program na ono što on želi gledati. Mrzim kad to učini, no s vremenom sam i ja zavoljela neke „njegove“ serije. Osobito su mi drage one o povijesti.

Tata i ja sličnog smo ponašanja pa me mama zato zove „Tonko broj dva“. On je smiješan, zabavan, pametan i snalažljiv. Volim ga i sretna sam što imam tatu poput njega. Dobar otac je onaj tko djetetu uvijek pomaže i čuva mu leđa, ne smije biti previše ozbiljan, mora biti zabavan. Moj tata je upravo takav.

Marla Kukoč, 5.a

Dan planeta Zemlje - haiku poezija

Lijepo izgleda
dok Sunce grije toplo,
Zemlja je sretna.

Dino Buljubašić, 4.c

Zemlja je tužna
lišće se njiše sporo
leptir na cvijetu.

Viktor Sinovčić, 4.c

Ona pruža sve
Naša draga planeta
E, pa što mi njoj?!

Emma Tolić, 4.c

Pano 4.c razreda

Čudnovata kiša

Pozdrav, ja sam oblak čuda. Ja letim iznad siromašnih naselja i brinem se da je svima dobro. Umjesto normalnih, običnih i svima dobro poznatih kiša, moje kiše ljudima daruju ono što im je najpotrebnije. Uvijek kada se stvari koje darujem ljudima spuštaju na tlo, padnu na mekani jastuk koji nestane kada stvari sigurno slete. Ljudi su mi na tome uvijek zahvalni. S obzirom da i životinjama i biljkama također pomažem, i oni su mi zahvalni, a neki budu i malo zbunjeni, no svi su zajedno prozvali moju kišu čudnovatom kišom.

Ana Vrsalović, 3.c

Na zlatnoj livadi
zlatni retriver stoji.
Igra se i uživa.

Djevojka leži
na livadi cvjetnoj.
U Sunce gleda.

Leptiri plešu
oko mirišljavog cvijeća.
Sretno lete.

Ruka ljudska
uveli cvijet zalijeva.
Prirodi pomaže.

Noemi Peričić, 6.c

Marijeta Matijević, 6.b

Franco Gracin, 7.c

Hana Kavara, 2.b

Jaglac

Jaglac je vjesnik proljeća. Raste ispod grmova, u šumi i na livadi. Sitan je. Cvijet mu je nježan i malen. Ima srcolike latice žute boje poput sunca. Ugodnog je mirisa. Listovi su mu jajoliki i nazubljeni. Jaglac je zaštićena biljka i ne smijemo ga brati. Ugrožen je zbog krčenja šuma. Od njegovog cvijeta i korijena mogu se napraviti čaj i sirup koji umiruju kašalj.

Sviđa mi se jaglac zbog svojih srcolikih žutih cvjetova, a i zato što najavljuje dolazak proljeća i toplijih dana.

Lana Radić, 2.a

Proljeće

mirisno, razigrano
radovanje, igranje, buđenje
volim to godišnje doba
sreća

Mila Bubalo, 4.c

Andro Gracin, 3.b

Maja Ana Šiftar, 3.a

Kraljica pšenica

Ja sam pšenica, kraljica svih polja. Proljeće je i još sam mlada. Usamljena sam. Prijatelji mi još nisu došli. Voljela bih imati muškog prijatelja.

Nakon nekoliko dana iz zemlje je provirila mala biljka. Nadala sam se da će biti muškarac. Čekala sam, čekala, i kad je izašla vani, malo sam se razočarala. Bila je drukčija. Upoznali smo se. Biljka je bila zob. Često smo se družili. Plesao je ne bi li me zadivio. I uspio je. Planirali smo vjenčanje. Uredila sam frizuru. Zlatnu haljinu sam zamijenila bijelom.

Na vjenčanju je bilo puno uzvanika i lijepo smo se zabavili. Jedno vrijeme smo živjeli na polici u prodavaonici, a poslije smo se preselili u kuću jedne obitelji.

Kuzma Mikić, 4.b

Martina Ema Stoilova, 3.c

Ana Jelaska, 7.b

Splitsko-dalmatinska županija

Splitsko-dalmatinska županijo,
 Prelipa si nam ti!
 Lirsku pjesmu pivamo,
 I tvoja bogatstva slavimo,
 Ti si nam sve!
 Sritni judi u tebi žive
 Ka u najlipšem rajju,
 O, najdraža županijo naša!

Dinara ti čuva kraj,
 A Biokovo suncem kupa sjaj!
 Lagano i tiho spin,
 Morskin pismama uspavan,
 A vitron zaljuljan!
 Torcidin glas daleko se čuje
 I hajdučko srce bije!
 Najlipši grad na cilemu svitu ima,
 Split mu je ime!
 Kozjak i Mosor pozadi ga pazidu,
 A sprida ga more mazi!

Živedu u tebi judi vridni,
 Uporni i čvrsti ka stina.
 Pazidu na svoju zemju,
 A ona im blagima mnogim vraća!
 Naša loza odavno je ode bila,
 I zauvik će odi bit!
 Jadro i Cetina će žed utažit,
 A more Jadransko bol ublažit!

**učenici 3.b razreda s učiteljicom
 Žanom Vukičević**

Moja mama

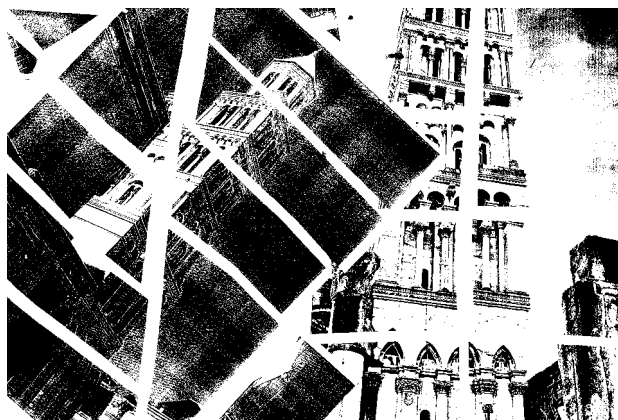
Moja mama ima zelene oči, plavu kosu i jako je dobra. Ljubav moje mame je beskrajna. Riječ 'ne' upotrijebi samo ako me želi nešto naučiti. Brižna je. Uvijek mi pomaže, kuha, pere... Moja je mama sama dobrota. Hvala ti, mama!

Debora Mustapić, 3.a

Sveti Duje, zaštitniče Splita

Svojom snagom gradom blistaš,
U srcima Splitskana vječno živiš,
Tvojom ljubavlju Split se diči,
Tvoja crkva na Peristilu stoji,
Svima putokaz vjere svoje kroji.
Tvoje svetinje i tvoji blagoslovi
Neka nas uvijek prate i čuvaju svi.
Sveti Duje, zaštitniče naš,
Neka tvoja ljubav uvijek traje.
Molimo te za mir i sreću,
Neka Split uvijek bude tvoj dom
I kruna ljepote i ljubavi.

Erin Šarić, 4.c

Gabriela Jerčić Borzić, 6.a

Marta Belamarić, 1.c

učenici posebnog razrednog odjela

More vrag

Brod u luci spreman stoji,
 kapetan na njemu mlade mornare broji.
 U daljini valovi i kiša nemir rade,
 odmah do ludila stoji otok koji more krade.
 Spremno oni krenu u nadi da se živi vrate,
 a od samog odlaska svi mornari već pate.
 Kada su se udaljili, more ih primijeti te počne da divlja,
 brod odjedanput poleti od vala kao da krila ima.
 Kiša i vjetar zatim zajedno nastupe,
 uz pomoć mora jarbol na dva dijela raspukne.
 Pokušava se kapetan izvući iz ovog problema živ i zdrav,
 no poznato je da su kraj i nesreća isti par.
 Vrtlog se do njih stvori te oni uđu u njega,
 svi nepokretni stoje i mole, jedino se kapetan svojoj sudbini preda.
 Uvuče ih vrtlog, više ih nema,
 jedina osoba koja u selu plače, kapetanova je žena.

Marin Bakotić, 7.a

Ameli Prančić, 4.b

Filip Butir, 6.c

Moj Split 2094.

U Splitu sam i 2094. je godina. Jučer je bio Sveti Duje i rođendan grada Splita. Hajduk je nakon 89 godina ponovno postao prvak. Došlo je i to vrijeme, napokon.

U ona starija vremena, vrijeme je ovdje u Splitu bilo promjenjivo, no sada je puno gore. Jedan dan je velika vrućina, a odmah sljedeći dan puše jaka bura i moramo nositi jakne. Škola je dozvolila nošenje kratkih hlača kada je preko 25°. Ta je vijest razveselila djecu. Kada je sezona i kada dođu turisti, oni ne dolaze običnim automobilima,

već letećim automobilima. Malo tko u Splitu ima jedan takav; jedan leteći automobil košta jedan i pol milijun eura. Ne posjećuju nas samo ljudi, već i roboti. Oni nam plate duplo više kad im iznajmimo apartman. Ja se uvijek pitam zašto robotima treba apartman kada mogu spavati vani... Jučer je bila proslava u gradu kao i inače. Naravno, i tombola. Ja sam osvojila cinkvinu. Bila sam presretna. Sveti Duje je tradicija i to se ne može upropastiti tehnologijom. Gradonačelnik Splita moj je prijatelj iz osnovne

škole Luka Radić. Neke škole više nisu od kamena, već od metala. Upravo je Luka došao na tu ideju.

Sve ostalo u Splitu je po starome. Nadamo se da će Hajduk i sljedeće godine biti prvak.

Gabriela Jerčić Borzić, 6.a

Luka Rogić, 3.b

Poruka sv. Duje

Na dohvat ruke s mog prozora
 Zvonik Svetog Duje kao da progovara:
 Čuvam ovaj grad već stoljećima
 I tebe ću, dječače, jer si s nama.
 Čuvaj i ti ove stare kale,
 Njegu i poštu drevne im skale
 Svaki kamen palače
 Svoju priču priča
 Ti ih slušaj sa zidića
 Ne odlazi iz svog grada
 Pa nek' opet sreća i ljubav zavlada.

Viktor Sinovčić, 4.c

Petar Adžić Katalinić, 6.b

O čemu razmišljam?

Kako bih mogla svoje misli staviti na papir? U zadnje vrijeme razmišljam o mnogočemu. O većini tih stvari razmišljaju i moji vršnjaci; izlasci, prve ljubavi, završetak jednog poglavlja života (osnovna škola) i ulazaka u novo (srednja škola),...

Razmišljam i o svojoj budućnosti jer sada radim prvi korak: odabir onoga čime bih se bavila kada odrastem. Razmišljam i o zaključnim ocjenama, bodovima. Isto tako o svom fizičkom izgledu, o prijateljima, društvu. Naravno, o ljetu. Ponekad me uhvati panika jer imam osjećaj kako mi misli stalno bježe – kao da skaču s jedne na drugu. Možda će se sve smiriti ako se upišem u željenu srednju školu i opustim se kada ljeto krene. Nadam se da će tako biti. Nekim danima moje su misli pozitivne. Tada sam sretna bez obzira na bilo što. Volim takve dane jer mislim da bi „tinejdžerstvo“ trebalo većinu vremena baš tako izgledati. No, nekada sam preplavljena mislima. Tada se ne osjećam dobro jer se ne mogu koncentrirati na ono što mi je u tom trenutku najvažnije. Takve misli se najčešće pojavljuju u vrijeme ispita i ispitivanja

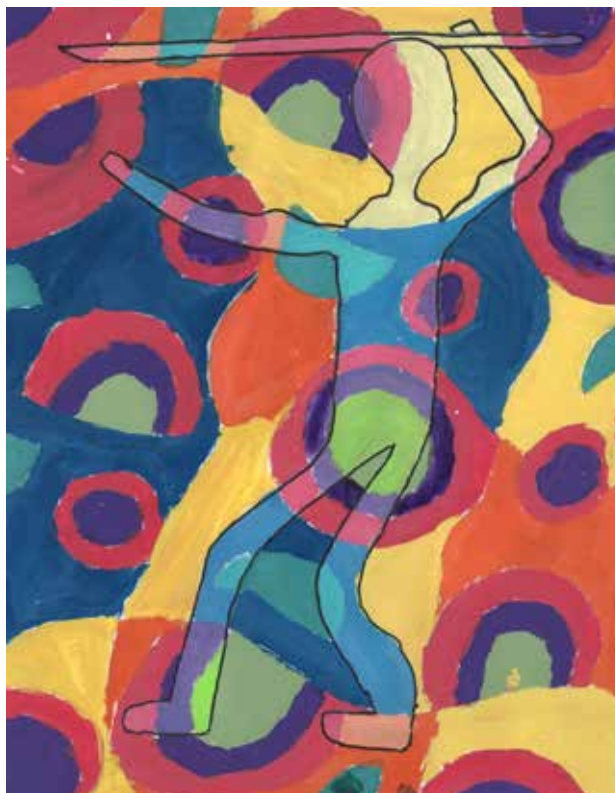
jer uvijek želim dobiti dobre ocjene. Takve misli su sada vjerojatno i prevladavajuće, nažalost, razmišljam o broju bodova i odabiru prave škole za sebe. Najveći je problem u tome što unatoč pomoći koju mogu dobiti od roditelja, profesora i obitelji, ta pomoć mogu biti samo savjeti. Sve radnje su na meni i ja sam zaslužna za sve. Nitko drugi to ne može obaviti umjesto mene. Onda vikendom, da razbistim misli, izađem s prijateljima van. Tada zapravo ne razmišljam, već živim u trenutku o kojem ću razmišljati u budućnosti, onoga dana kada baš ti prijatelji budu sjećanja. Ne namjerno, već zato što ćemo se svi promijeniti, putevi će nam se možda razići, ali sjećanja će nas uvijek vezati.

Imam puno stvari o kojima bih mogla razmišljati. Veselim se i iščekujem misli na ljeto kada će prevladavati misli o odlascima na more, novim prijateljstvima, možda ljetnim ljubavima... Za sada ću se „uhvatiti“ knjige kako bi mi ljeto, ali i srednja škola, izgledali onako kako sam zamislila.

Leona Šerić, 8.a

Rafaela Vučica, 8.b

Renco Lujic, 8.a

Adrian Bakotic, 8.a

Marino Gnječ, 8.a

Lucija Družijanić, 6.c

Majka

Moja majka ima najljepše ime, Marija. Niska je i vitka. Lice joj je ovalno, nekad ozbiljno, a nekad nasmiješeno. Oči su joj plave poput neba. Ima poludugu ravnu kosu boje žita. Ona je brižna. Često mi pomaže u pisanju zadaće. Kad god mi je teško, tu je mama da mi pomogne. Trudi se kuhati ono što ja volim. Sa mnom se rado igra, šeta, gleda televiziju i bude uz mene dok ne zaspim. Kada je ne slušam, zna biti ljuta. Volim svoju mamu više nego ikog drugog. Ona je za mene najbolja mama.

Luka Perić, 3.a

A zašto ne bi?

A zašto, svijete, ne bi slušao
Što ti govori malo dijete?

A zašto ne bi raslo samo cvijeće
I nestalo sve smeće?

A zašto se ne bi samo igrali
I zadaću nikad pisali?

A zašto ne bi prestali ratovi
I na čas zastali satovi?

A zašto ne bi lijepi dječji san
Postao stvaran bar samo jedan dan?

Dalija Polić, 4.b

Luka Radić, 6.a

Svijet u budućnosti

Novinari su se okupili pred vratima. Bilo je vrijeme da im priopćim o svom putovanju u budućnost. U slučaju da ne znate, ja sam Lena Živković i uspjela sam izumiti stroj za putovanje u budućnost. Otputovala sam u 2800. godinu. Moram vam ispričati mnogo toga. Prvo, učenici više nemaju knjige, već staklene pločice na kojima jednim klikom možeš dobiti sadržaj današnjeg udžbenika. Također, na ulicama ima puno više zelenila, pogotovo nove vrste aufravitis. Aufravitis je stablo s dugim, šarenim lišćem i debelim deblom. U selima se nalaze malene kuće s narančastim krovovima, dok se u gradovima grade visoki neboderi

od stotinu katova. Ulicama prolazi nova vrsta automobila i zovu ih 'letači'. Letači mogu lebdjeti, no imaju i kotače u slučaju kvara.

Split će u budućnosti biti jednak ostalim gradovima, osim prekrasnog trga na kojemu će stajati jedan veliki hologram, koji će svakodnevno mijenjati oblik. Danas je u obliku sirene.

Meni se ovakva budućnost jako svidjela. Malo ću se odmoriti pa ću iskoristiti svoj stroj kako bih otputovala u još jednu godinu – 5000.!

Lena Živković, 6.c

Linda Bolotin, 3.c

Ivan Mihelac, 7.c

Škola bez spasa

Škola nije zabava, a niti je šala,
to sam doznao kada je prva jedinica pala.
Od centralne simetrije pa do personifikacije,
ja još u radnoj bilježnici iz geografije moram nalaziti nevažne lokacije.
Šest školskih sati provesti u školi je vrlo lijepa doza;
nakon toga mislim da razlog iseljavanja nije bila samo vinova loza.
Projekti i zadaće su kao šlag na kraju,
jedina loša stvar je što mi ljekarnici Normabel ne daju.
Treninzi su tu jedini spas,
ali pomoći nema za vas.
Moji najdraži prijatelji su uvijek uz mene,
lektira i atlas idu za mnom gdje god da krenem.
Ne znam što da vam još rečem,
još malo i u gimnaziju krećem.

Marin Bakotić, 7.a

Zove me more

Na plaži sam. Pod nogama osjećam zlačani pijesak dok lagani povjetarac vijori moju kosu. More me zove svojim umirujućim šumom nježnih valova. Njihov glas vuče me u dubine. Opuhuje me hladni povjetarac.

Zurim u more, kao da i more u mene zuri. Šapuće mi da dođem, ali ne smijem. Pokušavam odvratiti pogled, ali nemoguće mu je odoljeti. Samo da jednom uskočim u nj, bila bih sretna do kraja vremena. Pijesak, kao da je oštar, bode mi stopala, tjera me da otrčim u more. A ono, azurno, čisto kao suza, vuče me

sebi. Napokon odlučim i ispustim dah za koji nisam ni znala da zadržavam. Jednom se živi. Uskočim u more, kao da letim, osjećam se slobodno. „Ovo je život!“ pomislim. Plivam prema kopnu kroz kristalnu vodu.

Opet na pijesku, sa smiješkom zadovoljstva sušim se na suncu. Odgovara mi. Sretna i uzbuđena koračam kući. Gledam nebo i razmišljam o moru. Volim život!

Sunčica Milinković, 5.a

Miriam Karol Maretić, 7.b

Anja Bilić-Prčić, 1.a

Rita Radman, 1.b

Debora Mustapić, 3.a

Karla Bagatin, 1.b

Toma Juričev Martinčev, 7.c

Marat Ivan Šalković i Sunčica Šoć Margetić, 2.a

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 12 – GODINA 2024.

Manuela Buljan, 8.c